

тигритѣ не сж толкозъ опасни за човѣка. Единъ обикновенъ тигъръ, винаги избѣгва срещи съ човѣкъ. Само ранено и разярено животно се хвърля върху него. Само когато единъ тигъръ остарѣе и почнатъ да му падатъ зжитѣ, той се нахвърля и върху хора. Такива тигри се казватъ човѣкоядци.

Въ селото, следъ като надълго разпитвахъ съ ржце, ми показаха пжтя — една тѣсна горска пжтека, по която можехъ да намѣря Вилияма. Свечеряваше се вече, но нищо не можеше да ме спре да отида при него. При това азъ бѣхъ въоръженъ и, да си призная, минавахъ за добъръ стрелецъ. Войникътъ, който ме придружаваше, оставихъ въ селото. Не следъ дълго видѣхъ приятеля си, приклекналъ задъ едно дърво, до него пушката му и една силна електрическа лампа. Знаяхъ отъ други, че единъ ловецъ на тигри никога не трѣбва да се смущава. Затова бѣхъ се подготвилъ да изслушамъ всички ругатни, съ които Вилиямъ ме посрещна. Мѣстото, на което той се намираше, бѣ една малка полянка, отъ която излизаха нѣколко пжтечки. Една отъ тѣхъ водѣше на северъ, а друга на западъ. Дървото, задъ което се намираше приятельтъ ми, препрѣчваше пжтечката отъ западъ. Следъ като се поуспокои малко, той ме помоли да си отида сега и утре сутринята да се намѣримъ въ градчето. Тази работа ми се видѣ малко съмнителна и затова азъ решихъ да не го напускамъ, защото имаше вѣроятността да избѣгга пакъ. Почнахъ да му разправамъ ловджийски истории, докато най-последно той съвсемъ се успокои и почна да ми разправя, кой го е викалъ за този ловъ.

— Раджата на тази областъ — каза той — е боленъ, остарѣлъ е много и твърде малко се интересува отъ животѣ. Грижи се само за душата си. Неговиятъ пръвъ министъръ управлява всичко и той ме покани да дойда на ловъ за въпросния тигъръ. Появилъ се отъ нѣколко месеца и се движелъ всѣка вечеръ отъ западъ къмъ